

gel vil dog den rette Plads ikke være i nærværende Udkast. I Overensstemmelse med det anførte er Reglen i Udkastets § 25, der stemmer med den tyske borgerlige Lovbog § 168, sammenholdt med § 672, den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 35, sammenholdt med Art. 405, og det ungarske Udkast § 1017, sammenholdt med § 1676.

Det er som nævnt kun Retshandler, som ere nødvendige for at beskytte Boet eller den umyndiggjorte mod Tab, Fuldmægtigen kan foretage. Hvorvidt en Disposition har været saa nødvendig, at Fuldmægtigen var berettiget til at foretage den, maa afgøres efter Forholdene paa den Tid, den foretoges. At det senere viser sig, at den paagældende Disposition ikke blev til Gavn for Boet eller den umyndiggjorte, forandrer ikke Sagen. Af Grunden til Bestemmelsen og af dens Øjemed følger som Regel, at Fuldmægtigen ikke vil kunne indlede Forhandlinger om nye Retshandler, men kan føre allerede paabegyndte Forhandlinger til Afslutning.

Udkastet har ikke, ligesaalidt som det iøvrigt omhandler Retsforholdet imellem Fuldmagtsgiver og Fuldmægtig, afgjort, hvorvidt der maatte paahvile Fuldmægtigen en *Pligt* til at foretage de omtalte Dispositioner. At en saadan Forpligtelse paahviler Handelsagenten og den Handelsrejsende under tilsvarende Forhold, er udtalt i Udkastet til Lov om Kommission m. m. §§ 76 og 87, sammenholdt med § 48, dog kun, forsaavidt det kan ske uden væsentlig Omkostning eller Ulempe for ham. Der kan ikke uden videre gaas ud fra, at disse Bestemmelser ere analogisk anvendelige paa andre Fuldmagtsforhold.

Det norske og det svenske Udkast medtager ikke under Reglen Dispositioner af den omhandlede foretagne Art efter Fuldmagtsgiverens Død. De norske og svenske Kommissioner have ment, at det vanskeligt kunde tænkes, at Bestemmelsen efter sit Indhold kunde finde Anvendelse paa Retshandler, hvis Formaal maa anses bortfaldet ved Dødsfald, og det er jo kun med Hensyn til disse Retshandler, at Fuldmagten kan

bortfalde ved Fuldmagtsgiverens Død. For den danske Kommission har den særlige Regel i det danske Udkasts § 22, 2det Stykke været væsentlig bestemmende for Medtagelsen af Fuldmagtsgiverens Død i den heromhandlede Henseende. Som allerede nævnt i Bemærkningerne til § 22, 2det Stykke vil saaledes Betaling af Fuldmagtsgiverens Gæld efter Dødsfaldet, foretaget under de i § 25 angivne Betingelser, ikke kunne fordres tilbage af det insolvente Gældsfragaalesbo.

Det svenske Udkast er formuleret paa en fra de andre Udkast noget afvigende Maade; dette skyldes Tilføjelsen i det svenske Udkasts § 23 om det Tilfælde, at Fuldmagtsgiveren „kommer under annans måls-manskap“, se det herom ved § 23 bemærkede.

§ 26.

I Udkastets § 26 gives Bestemmelser om Retsstillingen overfor Tredjemand, naar den, der er optraadt som Fuldmægtig, ikke havde fornøden Fuldmagt, saa at den opgivne Fuldmagtsgiver ikke bliver bunden ved Retshandelen. At den saaledes optrædende i saa Fald under visse Omstændigheder maa ifalde Ansvar overfor Tredjemand, er utvivlsomt. Men det har saavel herhjemme som i Udlandet været omtvistet, under hvilke nærmere Betingelser og i hvilket Omfang et saadant Ansvar bør paalægges vedkommende, samt om, hvorledes det i saa Henseende staar med Bevisbyrden. En Opfattelse gaar ud paa, at Optræden som en andens Fuldmægtig indeholder Garanti for, at man har den angivne Fuldmagt, saaledes at vedkommende, naar dette dog ikke er Tilfældet, enten selv maa opfylde Retshandelen eller tilsvare Tredjemand Opfyldelsesinteressen. Efter denne Anskuelse er det tilstrækkeligt til at paalægge vedkommende Person Ansvar, at han ikke kan bevise, at han har gyldig Fuldmagt, naar dette benægtes af den opgivne Fuldmagtsgiver. Efter en anden Opfattelse indeholder Optræden som Fuldmægtig kun en saadan Garanti, naar den særlig er paatagen; iøvrigt maa vedkommendes Ansvar